

1900, věstník čís. 40, neboť čl. II. zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. byla tato nařízení zrušena. Nyní platí ustanovení § 369 tohoto zákona a vládní nařízení ze dne 20. prosince 1927, čís. 175 sb. z. a n. Není zapotřebí zabývat se zákonem ze dne 27. listopadu 1930, čís. 167 sb. z. a n., ježto se změněná ustanovení tohoto zákona netýkají souzeného případu. Z exekučních spisů okresního soudu a ze spisů berního úřadu vyplývá, že byl u povinné strany v domě čís. 8 dne 26. září 1930 zabaven volek, a to v 10 hodin dopoledne berním úřadem k vydobytí pohledávky 158 Kč s přísl. a v 1/2 4. hod. odpoledne okresním soudem k vydobytí vykonatelné pohledávky vymáhajícího věřitele ve výši 2.437 Kč s přísl. a 3.200 Kč s přísl. Přichází tudíž v úvahu ustanovení třetího odstavce § 369 vládního nař. ze dne 20. prosince 1927, čís. 175 sb. z. a n. Toto ustanovení zní: ukáže-li se však, že věci exekučním úřadem (berním úřadem) zabavené nejsou dosud soudně zabaveny, odpadá poznámka v zájemném rejstříku i v berním zájemném protokolu a exekuční soud vrátí berní zájemní protokol bez prodlžení exekučnímu úřadu. Mají-li věci, které jsou již zabaveny exekučním úřadem (berním úřadem), býti zabaveny soudně, vykoná soud soudní zabavení, jakoby tyto věci vůbec ještě nebyly zabaveny, výkonný orgán soudní jest však povinen ihned se postarat, by soudní zabavení bylo poznamenáno v protokolu o berním zabavení. Dále přichází v úvahu ustanovení § 369 první odstavce zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., totiž: Jestliže berní zástavní právo předchází soudnímu, provede exekuční úřad (berní úřad) co nejrychleji zahájenou berní exekuci a složí pak u exekučního soudu přebytek, který tu snad je po zaplacení pohledávky a exekučních útrat. Ze shora uvedených spisů berního úřadu vyplývá, že byl berní správou určen dražební rok na 17. prosince 1930, že však mezi tím byl již prodán zabavený volek exekučním soudem dne 16. prosince 1930. Nebylo zapotřebí, by zabavené předměty byly označeny známkami, neboť podle § 364 zákona čís. 76 sb. z. a n. z roku 1927 zabaví se hmotné věci movité (svršky), které jsou u dlužníka, tím, že je výkonný orgán sepíše a popíše v protokolu (§ 354). Podle § 368 zák. čís. 76/27 nabývá stát zabavením pro vymáhanou pohledávku zástavního práva na svršcích v zájemném protokolu sepsaných a popsaných. Ke spisům berního úřadu shora uvedeným byl připojen e x e k u č n í výkaz berního úřadu ze dne 18. září 1930 o splatnosti pohledávky berního úřadu ve výši 158 Kč s příslušenstvím. Podle těchto zjištění rekursního soudu bylo zástavní právo československého státu řádně a bezvadně dříve nabyto než zástavní právo vymáhajícího věřitele (§ 286 ex. ř.). Právem přikázal tudíž rekursní soud pohledávku československému státu ve výši 165 Kč v pořadí před pohledávkou vymáhajícího věřitele z výtěžku za prodaného volka, který výtěžek činí 800 Kč.

Čís. 10833.

Dovolací soud může dbáti dovolatelova poukazu k obsahu jeho odvolacího spisu jen, pokud směřuje k doložení dovolacího důvodu nesprávn-

ného právního posouzení; jinak není povšechný poukaz k vývodům odvolacího spisu zákonným doličením dovolacích důvodů a musí zůstat bez povšimnutí.

Obchodní pomocníci na Slovensku.

Smluvily-li strany (na Slovensku) s odvoláním se na pracovní řád výpověď čtrnáctidenní, jest tuto lhůtu nahraditi lhůtou měsíční. Ustanovení § 113 (3) živnostenského řádu pro Slovensko o výpovědní lhůtě tříměsíční není donucovacím předpisem.

Zaměstnavatel není povinen hodnotiti ve vysvědčení služby co do jich jakosti.

Pokud nelze míti za to, že zaměstnanec utrpěl škodu nepřidělením rodinného bytu aniž újmu na existenci, kariéře a dobré pověsti.

(Rozh. ze dne 29. května 1931, Rv I 725/30.)

Žalobce byl technickým úředníkem ve státních železárnách v Podbrezové na Slovensku. Byv propuštěn se čtrnáctidenní výpovědí, domáhal se na československém státu zaplacení 165.000 Kč, uváděje, že mu ministerstvo veřejných prací mohlo dáti po právu jen tříměsíční výpověď, takže mu náleží služné za dva měsíce ve výši 8.000 Kč, že pensijní kvota za únor a březen po 45 Kč, úhrnem 90 Kč, nebyla mu zaplacená, dále, že neobdržel remuneraci za rok 1927 ve výši 4.000 Kč, která byla povolena výnosem ministerstva veřejných prací z prosince 1927 pro úředníky ustanovené na denní plat, že dále byl žalobci přidělen bezplatný závodní byt, že mu však byt ten nebyl nikdy předán a byl dále používán jinými úředníky, pročež žádá náhrady na $6\frac{1}{3}$ měsíce po 600 Kč, úhrnem 3.800 Kč, že dále jako šef rourovny zcela bezdůvodně a protizákonně byl propuštěn se čtrnáctidenní výpovědí jako obyčejný dělník a že o žalobci dány byly ministerstvem veřejných prací jednostranné informace, čímž utrpěl značnou újmu na své existenci, že ministerstvo veřejných prací poškodilo žalobce protizákonným postupem nejen na jeho dobré pověsti, nýbrž i na kariéře a žádá proto za tuto utrpěnou újmu náhradu ve výši tříletého služného, t. j. 150.000 Kč. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalující strana neprávem vytýká nesprávné právní posouzení základní otázky pro spor rozhodné, zdali po zákonu stačila k rozvázání služebního poměru žalobcova výpověď, již se žalobci dostalo a jež původně zněla na čtrnáct dnů a byla prodloužena na šest neděl. Netřeba řešiti otázku, zda na žalobcův poměr jest užití předpisů práva platného v zemích historických či na Slovensku, neboť ať se spor posuzuje podle těch neb oněch předpisů, dochází se k témuž výsledku. Z přednesu stran, ač to obě výslovně neprohlásily, vyplývá, že není mezi nimi sporu o tom, že služební řád pro dělnické kategorie státních železáren a oceláren v Podbrezové, podle něhož podle dekretu ministerstva veřejných prací ze 14. října 1926 poměr žalobcův jest posuzovati, připouští výpověď čtrnáctidenní buď 1. nebo 15. dne v měsíci. To ostatně soud

odvolací z pracovního řádu zjišťuje. Toto ustanovení, pocházející z roku 1898, nesrovnává se se zákonem, neboť i podle § 20 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. o obchodních pomocnících, i podle § 14 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 244 sb. z. a n. o právních poměrech zaměstnanců na Slovensku a Podkarpatské Rusi výpovědní lhůta stranami smlouvená nesmí podle onoho zákona u obchodních pomocníků a podle druhého zákona u zaměstnanců, konajících vyšší služby, býti kratší než čtyři týdny. Jen těmito ustanoveními jest omezena smluvní volnost stran, jež jinak jest uznána i podle citovaných zákonných ustanovení, i podle obchodního zákonníka, platného na Slovensku, i podle živnostenského zákona pro Slovensko a Podkarpatskou Rus ze dne 10. října 1924, čís. 259 sb. z. a n., podle nichž tříměsíční lhůta, stanovená původně v § 57 prvního zákona i v § 113 posledního zákona, jakož i jinaké lhůty podle citovaného § 20 zákona o obchodních pomocnících jsou lhůtami stanovenými pro případy, že strany o výpovědní lhůtě nic neustanovily; totéž platí i o ustanovení téhož § 20 zákona posléz citovaného, že šestinedělní výpověď jest dáti před uplynutím kalendářního čtvrtletí a že služební poměr lze výpovědí zrušiti koncem kalendářního čtvrtletí. Případu takového tu není. Strany smluvily odvoláním se na pracovní řád výpověď čtrnáctidenní. Jde o to, jaká lhůta platí, když se čtrnáctidenní výpověď nesrovnává se zákonem. Tato okolnost má v zápatí, že smlouvenou lhůtu čtrnáctidenní jest nahraditi lhůtou měsíční, nejnižší výměrou, již podle zákona vůbec lze smluviti, neboť tím, že strany lhůtu smluvily, jasně daly na jevo souhlasnou vůli, že vylučují zákonné předpisy o výpovědi povahy dispoitivní, platící tam, kde není vůbec ujednání; donucujícím předpisům práva ovšem uniknouti nemohou a ujednání jest závazné v mezích vytčených tímto donucujícím právem (rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 21. února 1911, č. j. Rv I 171/11, úřed. sbírka čís. 1398). Ana výpověď byla dána dne 15. prosince 1927, měl služební poměr býti skončen 15. lednem 1928, takže prodloužila-li žalovaná služební poměr do 31. ledna 1928, poskytla žalobci dokonce výhodu proti zákonnému stavu. Souhlasiti jest i s názorem soudu své stolice, že žalobci tříměsíční výpověď nebyla smluvně zaručena. Nemůže býti sporu o tom, že pro smluvní poměr žalobcův přichází v úvahu jen obsah jmenovacího dekretu, any obě strany souhlasí v tom, že nedošlo ke smlouvě, na niž strany pomýšlely, o žalobcovu služebním poměru s měsíčním služným a s tříměsíční výpovědní lhůtou. Nelze souhlasiti s míněním žalující strany, že žalovaná strana nebyla oprávněna použití ustanovení jmenovacího dekretu, zavázavši se předložiti ke schválení smlouvu obsahu právě zmíněného. Není správné, že pro žalovanou stranu vznikl závazek právní, by řečená smlouva byla ke schválení předložena. Při každém jednání — nejen u smluv, o nichž to ustanovuje výslovně § 914 obč. zák. — již podle obdoby tohoto § 914 jest vyřešiti smysl stran a rozuměti mu, jak to žádá obyčej poctivého obchodu. A tu nelze pustiti se zřetele, že úředníci, jednající za stát, kteří nebyli oprávněni ujednati služební smlouvu se žalujícím mimo ustanovení jeho na denní plat, neměli zajisté na mysli,

by ujednáním se žalobcem převzali za stát právní závazky po zákonu vynutitelné, že smlouvu ke schválení předloží, nýbrž že k žalobci jen prohlásili, jak úředně zamýšlejí dále postupovati, by ke smlouvě stran skutečně došlo, že však k závazku dojíti mělo, a to zajisté podle úmyslu obou stran, i žalobce, až by zamýšlená smlouva služební byla konečně ujednána oprávněnými úředními místy. To plyne z povahy úředního jednání osob ke konečnému ujednání neoprávněných, jež má obecně známou povahu jednání ryze přípravného, pouhého vyjednávání, jež podle § 861 druhé věty obč. zák. nestačí k závazné smlouvě. Na týž úmysl a vědomí stran poukazuje i to, že žalovaná strana teprve později zhotovila podrobný návrh zamýšlené smlouvy, žalobce s ním nesouhlasil a bylo teprve pak jednáno o znění návrhu smlouvy. Kdyby úřední osoby se žalobcem jednavší i žalobce byly měly úmysl založiti závazek, by smlouva byla ke schválení předložena, vyžadovalo by to nutně při povaze úředního řízení, by se stalo i dohodnutí o přesném doslovu zamýšlené smlouvy. Z jednání vznikl jen mravní závazek ke sjednání návrhu smlouvy a k jeho předložení příslušným úředním orgánům. Než i kdyby se mohlo míti za to, že pro žalovanou stranu byl založen právní závazek předložiti návrh smlouvy, nenabyl žalobce práva, by do určité doby ke smlouvě došlo, a když žalobce, navrhuje změny v návrhu zamýšlené smlouvy, přivodil nutnost o návrhu blíže jednati a konečné uzavření smlouvy sám tím oddálil, nelze míti za to, že žalovaná strana zavinila, že do dne výpovědi nedošlo ještě k zamýšlené smlouvě. Ano nebylo ujednáno ani, do kdy návrh má býti předložen, ani do kdy má ke smlouvě dojíti, záleželo na volném uvážení žalované strany — nikoli ovšem na libovůli — čeho jest třeba ke konečnému sjednání smlouvy. Ani ministerstvo financí ani zvláště ministerská rada nebyly vázány na lhůtu a nelze proto vyloučiti, že by do dne výpovědi nebylo ještě ke smlouvě došlo, kdyby i nebylo následkem změn žalujícím navrhovaných prodloužení úředního řízení. Jisto jest, že pro poměr žalobcův po celou tu dobu byl směrodatný obsah jmenovacího dekretu. Ana tam byla výslovně ujednána výpověď, nelze dovozovati, že se žalovaná strana vzdala práva ji použití. Slíbivše zahájití řízení za účelem zamýšlené smlouvy, jednali orgánové žalované strany dozajista v očekávání, že k použití práva k výpovědi podle dekretu nedojde, ale zajistili si je přece. Ježto je neučinila závislou na žádných výhradách, záleželo na volném uvážení žalované strany, zda a kdy ho použije. An žalobce neměl zákonný nárok na výpověď tříměsíční, ani když výpověď nebyla vázána na podmínky, jeví se výpověď po zákonu odůvodněná a nebylo třeba ji odůvodňovati. Tím jest výrok, že žalobní nárok, pokud jest v něm obsažen nárok na placení služného 8.000 Kč za únor a březen 1928, není po právu, odůvodněn, se zákonem ve shodě a nebylo třeba důkazu o tom, že báňská a hutní společnost učinila žalobci v době, kdy jednal se žalovanou stranou, nabídku na engagement, ani důkazů nabídnutých žalobcem o tom, že ani služební činnost ani chování žalobcovo mimo službu neodůvodňovaly neprodlené propuštění žalobcovo a o tom, že mezizávodní agenda šla přes ředitelství závodů, ježto tyto okolnosti jsou pro spor, při hle-

disku shora uvedeném nezávažné, a jest rovněž nerozhodná výtka odvolatelova, že mínění prvního soudu, že žalobce nebyl bezdůvodně propuštěn, odporuje tomu, co bylo zjištěno svědky a i spisy ministerstva financí. Z toho, že strana žalovaná, dávši žalobci výpověď, jednala v mezích svého práva, plyne jako další důsledek, že není odůvodněn žalobcův nárok na odškodné za poškození jeho existence, kariéry a dobré pověsti, pokud žalobce nárok ten opírá o to, že mu žalovaná strana nedala výpověď tříměsíční, neboť podle § 1305 obč. zák. ten, kdo použije svého práva v mezích právních, neodpovídá za újmu z toho vzešlou. Že žalobci byla dána výpověď úmyslně jen za tím účelem, by mu byla způsobena škoda, což jest podle § 1295 obč. zák. výjimkou z ustanovení § 1305 obč. zák., žalobce ani netvrdil. Totéž platí pokud žalobce tento nárok dovozuje z vysvědčení, jež mu žalovaná dala o době a o způsobu služeb u ní konaných. Nehledíc k tomu, že podle úpravy dotyčného odstavce přípravného spisu žalobcova, že »zmínky zasluhuje« služební vysvědčení žalobci vydané, v němž žalovaná strana neuznala za přiměřené ani slovem objektivně oceniti kvality žalobcových služeb, žalobce doslov vysvědčení neuplatňoval ani jako důvod svého právě zmíněného nároku. To, že se žalovaná strana nezmínila o kvalitě konaných služeb, by nárok ten nemohlo odůvodniti. Jaké vysvědčení jest zaměstnavatel povinen vydati, ustanovuje pro obvod historických zemí § 39 zákona o obchodních pomocnících, pro Slovensko a Podkarpatskou Rus § 24 zákona z 13. července 1922, čís. 244 sb. z. a n. Podle nich jest ve vysvědčení udati dobu a způsob (druh, obor) služeb a nesmí obsahovati zápis ani poznámku, jimiž by se zaměstnanci stěžovalo vyhledati nové místo. Není tudíž zaměstnavatel povinen služby co do jich kvality hodnotiti. Že se vysvědčení přičilo zákazu v citovaných §§ uvedenému, žalobce ani netvrdil. Žalovaná strana tudíž i tu jednala v mezích zákona. Že se stranou žalovanou dostalo zaměstnavatelským kruhům nepříznivých zpráv o žalobci, nebylo dokázáno a ani žalobce netvrdil, nýbrž vyslovil jen o tom domněnku, kteráž ovšem ani nemůže býti předmětem důkazu. Soud první stolice má tudíž právem i nárok na odškodné za poškozenou kariéru za neodůvodněný. Odvolání není odůvodněno ani, pokud jde o nárok na remuneraci 4.000 Kč. An soud zjistil, že ministerstvo veřejných prací žalobce z návrhu na remunerace vyloučilo — a toto zjištění žalobce ani nenapadá — nemohla ji správa železárén v Podbrezové žalobci platně přiřknouti, nemajíc k tomu oprávnění, neboť by jednala nejen bez zmocnění nadřízeného ministerstva, nýbrž přímo proti jeho zákazu. Žalobci nelze přisvědčiti ani v tom, že není správný názor prvního soudu, že žalobci nemohla vzejíti škoda z toho, že mu nebyl odevzdán čtyřpokojový byt, poněvadž bytu toho nepotřeboval a bydlel v jednom pokoji. Škodou jest podle § 1293 obč. zák. újma, která byla někomu způsobena na jmění, právech anebo na jeho osobě. Měl-li žalobce právní nárok na užívání čtyřpokojového bytu místo jednoho pokoje, záležela by jeho škoda v tom, že mu ušlo užívání bytu většího, třebaže by s tím pro něho bylo spojeno jen větší pohodlí. Že užívání většího bytu má větší hodnotu, jasně dokazuje činže, jež od

velikosti bytu přímo závisí. Jde tedy o to, zda a od kdy měl žalobce právní nárok na užívání bytu čtyřpokojevého, a zda zaviněním strany žalované užívání toho byl zbaven. Ve výnosu ministerstva veřejných prací z 19. dubna 1927 není ovšem výslovně uvedeno, že se žalobci přiděluje byt pod podmínkou, že se žalobce ožení. Avšak nelze přihlížeti jen k doslovu tohoto výnosu, nýbrž k celému jednání o přidělení bytu. Ze záznamu na konceptu onoho výnosu vyplývá, že podnětem, pohnutkou k přidělení bytu bylo žalobcovo tvrzení, že se hodlá ženiti, jakmile mu bude přidělen slušný byt. Přidělení stalo se tedy jen z toho důvodu a k tomu cíli, by byla žalobci umožněna ženitba a pro něho a jeho rodinu byl opatřen byt. Přidělení bytu nebylo sice učiněno závislým na žalobcově předchozím sňatku, avšak nárok na užívání bytu zřejmě závisel na tom, že žalobce jako ženatý zaměstnanec žalované strany bude potřebovati bytu pro rodinu a že nárok na rodinný byt byl na tolik na žalobcovu sňatku závislý, že se žalovaný stát nemínil zavazovati k ponechání užívání rodinného bytu žalobci, kdyby s jeho sňatkem sešlo. An se žalobce neoženil, pokud byl ve službách žalované strany, nelze tvrditi, že mu ušlo užívání bytu, na nějž měl nárok, a nelze tudíž mluvit o škodě. Ostatně přidělení bytu o sobě ještě nezakládalo nárok na užívání bytu, od doby, od kdy žalobce miní. Dobu, od kdy byt žalobci má býti odevzdán, výnos nestanoví. Žalobce netvrdil, že o době té došlo mezi stranami k ujednání. Přiděl bytu jest tedy jen oznámením o rozhodnutí žalované strany, že žalobci rodinný byt k užívání poskytne, určiti však dobu užívání ponechává svému budoucímu rozhodnutí. Teprve odevzdáním bytu za souhlasu stran by došlo ke smlouvě o užívání bytu. Že mezi stranami došlo k dohodě o podmínkách užívání, žalobce netvrdil. Neměl tudíž žalobce smluvní nárok na užívání bytu do doby svého propuštění a není proto ani zavinění na straně žalované a proto ani z toho důvodu nemá nárok na náhradu (§ 1295 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Předeslati jest, že dovolací soud může dbáti dovolatelova poukazu k obsahu jeho odvolacího spisu jen potud, pokud se tento poukaz vztahuje k právním vývodům, pokud totiž směřuje k doličení důvodu právní mylnosti podle § 503 čis. 4 c. ř. s. proti právnímu stanovisku, které již první soud zaujal a odvolací soud si osvojil. Jinak není povšechný poukaz k vývodům odvolacího spisu zákonným doličením dovolacích důvodů a musí zůstat bez povšimnutí (§ 506 čis. 2 c. ř. s. a rozhodnutí čis. 841 sb. n. s.). Po právní stránce byla věc na základě zjištěných skutečností odvolacím soudem posouzena ve všech směrech úplně správně, pročež se dovolatel odkazuje na výstižné důvody napadeného rozsudku, které nejvyšší soud schvaluje, any vyhovují stavu věci a zákonu. Jejich správnost nebyla nijak vyvrácena dovolatelovými vývody, jež v podstatě opakují, co bylo po právní stránce dovozováno již v odvolacím spise. Stačí dodati se zřetelem k nim toto: Odvolací soud, posuzuje žalobní

nárok na zaplacení služného za únor a březen 1928 i s hlediska práva platného na Slovensku, uvedl správně, že podle donucovacího předpisu § 14 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 244 sb. z. a n. jest smluvní volnost stran co do výpovědní lhůty omezena tak, že výpovědní lhůta u zaměstnanců konajících vyšší služby nesmí býti kratší než čtyry týdny. K tomu se připomíná, že ustanovení § 14 předpokládá, že jde o služební poměr, který hlavně zabírá výdělečnou činnost zaměstnancovu a trval již tři měsíce, anebo že je mzda určena podle roků. Ustanovení § 113 (3) živnostenského zákona slovenského ze dne 10. října 1924, čís. 259 sb. z. a n. o výpovědní lhůtě tříměsíční, na něž se odvolává dovolatel, není však předpisem donucovacím, neboť v § 117, který prohlašuje za neplatné úmluvy odporující §§ 114, 115 a 116, není § 113 uveden. Odporuje-li tedy stranami ujednaná výpovědní lhůta zákonu, platí výpovědní lhůta, kterou ustanovuje všeobecný zákon — to jest v souzeném případě § 14 zákona čís. 244/1922, (Viz Dr. Rouček »Služební smluvy na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi«, str. 274.) Pro obor práva platného v historických zemích bylo vysloveno již v rozhodnutí čís. 10.300 sb. n. s., že, byla-li smluvna kratší výpovědní lhůta, než lhůta přípustná podle druhého odstavce § 20 zákona o obchodních pomocnících čís. 20/1910, nastupuje na její místo výpovědní lhůta jednoho měsíce v předpisu tom uvedená. Byla-li tudíž výpověď, daná žalobci původně jen na čtrnáct dnů, potom prodloužena o celý jeden měsíc až do konce ledna 1928, bylo tím vyhověno zákonu i podle práva platného na Slovensku, i podle práva platného v zemích historických, a žalobní nárok na placení služného a pojistných příspěvků za měsíce únor a březen 1928 byl nižšími soudy právem zamítnut. Ohledně nároku na remuneraci zjistil již prvý soud, že ministerstvo veřejných prací vyloučilo žalobce z návrhu na remuneraci. V odvolacím řízení nenapadl žalobce toto zjištění a nelze proto v dovolacím řízení přihlížeti k jeho vývodům, že prý šlo jen o interní pokyn ministerstva. Smluvní nárok na remuneraci žalobce neměl a, že v podniku žalovaného státu bylo placení periodické remunerace vůbec obvyklé, žalobce v řízení v prvé stolici ani netvrdil. Na odevzdání bytu o čtyřech pokojích neměl žalobce podle zjištění nižších soudů vůbec právní nárok proti žalovanému státu, neboť přidělení rodinného bytu se stalo jen jednostranným opatřením ministerstva veřejných prací v předpokladu, že se žalobce bude ženiti, nikoliv na základě úmluvy se žalobcem. Pokud se týče žalobního nároku na odškodné za újmu utrpěnou na existenci, kariéře a dobré pověsti, není třeba k vyčerpávajícím důvodům odvolacího soudu nic dodávati.

Čís. 10834.

Pro otázku, zda rozepře patří před senát, či před samosoudce, jest rozhodná výše zažalované peněžité pohledávky nebo hodnota předmětu sporu v době započetí ústního jednání a nemají pozdější změny v tomto směru významu.

(Rozh. ze dne 29. května 1931, R II 131/31.)